

Sygn. akt I CZ 92/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko A. C. i M. C.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2013 r.,

zażalenia pozwanych na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 11 kwietnia 2013 r.,

oddala zażalenie i zasądza od pozwanych na rzecz powoda solidarnie koszty postępowania zażaleniowego w kwocie 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2013 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację pozwanych A. C. i M. C. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 lutego 2012 roku w sprawie o zapłatę, jako wniesioną po upływie ustawowego terminu.

W zażaleniu na to postanowienie, pozwani domagali się jego uchylenia, zarzucając naruszenie art. 373 k.p.c., art. 375 k.p.c., art. 380 k.p.c., art. 233 k.p.c. art. 168 k.p.c. oraz art. 169 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd drugiej instancji nie naruszył wskazanych w zażaleniu przepisów postępowania, albowiem dokonując oceny zasadności przywrócenia przez Sąd pierwszej instancji terminu do złożenia przez pozwanych apelacji, działał w ramach kompetencji sądu odwoławczego, przewidzianej w art. 373 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2012 r., I CZ 95/12, niepubl.). Podważanie zasadności przywrócenia terminu do dokonania uchybionej czynności procesowej, w ramach korzystania przez sąd drugiej instancji z tej kompetencji, dotyczyć powinno przypadków, gdy zachodzi ku temu pewna, jednoznaczna podstawa (por. postanowienie SN z dnia 12 marca 2009 r., V CZ 7/09, niepubl.; postanowienie SN z dnia 23 marca 2007 r., V CZ 16/07, niepubl.; postanowienie SN z dnia 19 sierpnia 2004 r., V CZ 82/04, niepubl., postanowienie SN z dnia 25 sierpnia 1999 r., III CKN 695/99, OSNC 2000, Nr 3, poz. 51). W ramach tej kontroli sąd drugiej instancji wkracza bowiem w niezaskarżalne orzeczenie sądu meriti, powołanego do rozpoznania wniosku strony o przywrócenie uchybionego terminu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 1999 r., III CKN 695/99, OSNC 2000, Nr 3, poz. 51, z dnia 5 lutego 1999 r., II UKN 20/99, OSNP 2000, Nr 8, poz. 327, z dnia 4 grudnia 2002 r., V CZ 161/02, nie publ., z dnia 21 maja 2004 r., V CZ 45/04, nie publ., z dnia 19 sierpnia 2004 r., V CZ 82/04, nie publ., z dnia 23 marca 2007 r., V CZ 16/07, nie publ., z dnia 28 czerwca 2007 r., IV CZ

43/07, nie publ., z dnia 17 lipca 2008 r., II UZ 28/08, nie publ., z dnia 20 listopada 2009 r., III CZ 49/09, nie publ. i z dnia 24 czerwca 2010 r., IV CZ 32/10, nie publ.).

Podstawa do weryfikacji oceny zasadności przywrócenia przez sąd pierwszej instancji terminu do dokonania czynności procesowej niewątpliwie zachodzi, gdy z okoliczności sprawy wynika jednoznacznie, jak w rozpatrywanym przypadku, że strona nie uprawdopodobniła należycie braku swojej winy w nie dochowaniu terminu. W utrwalonym orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że brak winy w niedokonaniu w terminie czynności procesowej podlega ocenie z uwzględnieniem wszystkich okoliczności danej sprawy, w sposób uwzględniający obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony dbającej należycie o swoje interesy (postanowienie SN z dnia 14 stycznia 1972 r., III CRN 448/71, OSPiKA 1972, z. 7-8, poz. 144), przy braniu pod uwagę także uchybień spowodowanych nawet lekkim niedbalstwem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 1974 r., II CZ 149/74, OSPiKA 1975, nr 12, poz. 30).

Podzielić należy stanowisko Sądu drugiej instancji, że pozwani nie uprawdopodobnili w sposób dostateczny, iż nie odebranie przez nich korespondencji sądowej, zawierającej odpis orzeczenia z uzasadnieniem, nastąpiło bez ich winy, ze względu na specyficzne oznaczenie domów lub nieznaną okolicę przez listonoszy, poprzestając jedynie na gołosłownych i niczym nie popartych twierdzeniach, zaś pozwana, mimo zmiany miejsca pobytu, nie zawiadomiła o tym Sądu pierwszej instancji.

Błędny jest przy tym pogląd skarżących, jakoby odrzucenie apelacji mogło nastąpić jedynie na posiedzeniu niejawnym, a nie na rozprawie (por. postanowienie SN z dnia 5 lutego 1999 r., III CKN 1118/98, niepubl.).

W tym stanie rzeczy, zażalenie pozwanych podlegało, jako bezzasadne, oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 108 k.p.c. i art. 394¹ § 3 k.p.c.

